

Antivåldsideologin har sprickor

Anna Wahlgrens påpekande att jag tillskrivit henne ett citat från en av hennes rådsökande mammor är riktigt, och jag beklagar detta olycksfall i arbetet.

På minst ett 10-tal ställen i Barnaboken möter vi A W:s misstro mot BVC, ex. s. 150, där talet om riskerna med övergödning av spädbarn karakteriseras som "kvalificerat trams" och s. 192 där A W i ett 5-punktsprogram som punkt 1 har följande: "Var skeptisk mot varje uttalande om ditt barn" (i och för sig bra). Men "Går du till läkare eller BVC för att fråga om något som oroar dig, måste du vara beredd att du kan gå ännu oroligare därifrån". Liknande orosfrön utsås rikligt i Barnaboken, detta var bara ett par exempel.

A W:s inställning till våld är för mig oklar. Jag går till Barnaboken, s. 684: "Detta är enda stunden på dagen som de leker med leksaker. Jag ingriper då aldrig i deras lekar, *dispyterna får de klara själva* (kursiveringen av I-G A). Det är klart, skulle en totalkatastrof inträffa, måste jag gå in och medla. . ." Är citatet fel? Jag har förvisso inte talat om A W som en som knäsatt "likgiltighetens princip". Tvärtom ser jag hennes engagemang som rent av ansträngande intensivt. — S. 626: "Syskon som löser konflikter med våld kan bli vuxna som löser konflikter med våld" . . . "Syskon ska inte slåss" . . . Jag delar helt A W:s uppfattning.

Hennes metod att ingripa: "Krama varandra!" ställer jag mig där-

emot skeptisk till. S. 630: "Våld ska bekämpas med kärlek — om också påtvingad kärlek till *erinran*." "Alla syskon tycker om varandra." Alla vill leva i frid med varandra."

Att alla vill leva i fred med varandra kan nog vara riktigt, men att alla syskon tycker om varandra stämmer inte — vad det nu kan bero på. I en del syskonskaror förefaller det som om åtminstone ett par av barnen är så olika funtade att de nästan ödesbestämt kommer att tycka illa om varandra, även om de i bästa fall kan hårda ut med varandra av och till. Ingen ilska, vare sig akut eller kronisk, botas av att man kramar varandra.

S. 586: En 6-årig flicka står i begrepp att kasta ut en baby genom fönstret i ett 8-våningshus.

A W tar ut 6-åringen i köket, lägger händerna om hennes hals och säger: "Om du inte uppför dig som folk, så tänker jag strypa dig, lilla vän." Jag förstår A W:s reaktion, men jag anser den inte mer efterföljansvärd än om hon i hastigt mod hade klippt till ungen.

Hot om våld (t ex strypning enl. ovan) och påtvingad kärlek får nog ideologiskt uppfattas som våld — det psykiska våldet kan vara nog så farligt som det kroppsliga.

Det förefaller mig vara sprickor i A W:s antivåldsideologi. Sprickor som verkar förvirrande. Därav måhända mitt enligt A W egendomliga sätt att läsa Barnaboken. Vilken slutsats A W anser mig ha dragit framgår inte av hennes propå.

Inga-Greta Agrell